

for Hrs henviste til Forhandlingerne for 2 Aar siden om Konkursloven, hvor der blev vedtaget et Forslag om Inkassatorerne, hvormed han dengang var og fremdeles synes at være meget misfornøjet. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke alene var, fordi det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen) optraadte til Støtte for Kontorbetjentenes Afgang til ekstraordinært Erhverv, at hint Forslag blev vedtaget, men at der er en anden Betragtning i saa Henseende, som maa siges at have megen Vægt. Sagen er den, at Konkursloven har to Maader, hvorpaa Voets Lov kan fremmes, idet nemlig enten Kreditorerne overtage det og overdrage da hele Administrationen af Voet til et Udvalg i Forbindelse med en Kurator, eller ogsaa overlade det til Skifteretten, og det er derfor naturligt, at naar Kreditorerne ikke ville vælge den første Fremgangsmaade, men overlade Voets Behandling til Skifteretten, skulle de heller ikke i dette sidste Tilfælde have Indflydelse paa, hvem Skifteretten vælger til Inkassator. Dette kommer ikke frem ved Skifte af Dødsboer, hvor det altid er Skifteretten, der har Ledelsen, saaledes at den er henvist til at søge Medvirkning hos og tage Hensyn til de Ansøkelser, der fremkomme fra de øvrige i Voet Interesserede. Jeg tror, at det ærede Medlem har Grund til at være tilfreds med de Bestemmelser, der ville blive satte ind i denne Lov, da der virkelig er blevet viist Smødekommene mod de Betragtninger, der ved forskellige Leiligheder ere blevene gjorte gjældende af det ærede Medlem, og navnlig har jeg viist mig saa imødekommende mod ham, at jeg vistnok vil paadrage mig Utal derfor fra anden Side. Jeg kan ikke negte, at jeg betvivler, at den ærede Minister har Ret i, at Revisionen af Voets Bøger og Papirer skulde være af de Forretninger, som Lovforslagets § 33 omtaler, og at Skifteretten altsaa skulde være berettiget til at beregne Honorar herfor. Hvis det er rigtigt, er det viist et stort Spørgsmaal, om der er Grund til at give de i Kjøbenhavn ansatte Assistenten nogen særlig Erstatning, thi da beholde de jo dog i ikke ringe Omfang den samme Afgang til Erhverv ved saadanne Forretninger, som de hidtil have haft. Dette er en Sag, som nærmere vedrører en anden Lov, derfor skal jeg ikke forfølge den videre; men naar jeg betvivler, at det er rigtigt, hvad den ærede Minister udtalte derom, støtter jeg mig fornemlig til, at Lovforslagets § 33 om disse Forretninger udtrykkelig udtaler de Ord: „der ikke efter de hidtil gjældende Regler paaligger den“. Jeg tror nemlig, at det maa siges efter de hidtil gjældende Regler, at være en Pligt, som paaligger Skifteretten, at foretage disse Forretninger enten personlig eller ved sine Kontorfolk, men at til Gjengæld Sportelloven berettiger til at beregne særskilt Gebyr derfor. Det er imidlertid et Spørgs-

maal, som muligvis vil komme frem igjen ved 3die Behandling. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 40 skal jeg erkjende, at, hvad her er udtalt, maafe allerede kan siges at have Hjemmel i andre Bestemmelser i Lovforslaget. Naar Udvalget alligevel har troet det rigtig at fremsætte dette Forslag, er det, som det udtrykkelig er bemærket i Motiveringen, kun stet for Sikkerheds Skyld, og netop derfor tror man ikke, at der kan være nogen Fare for, at man skulde kunne udbrage vildeledende Slutninger herfra til andre Tilfælde. Den ærede Minister havde nogen Betænkelighed ved det lille Forslag under Nr. 69, hvorefter det skulde tilføies: „eller Tilfyn med samme“. Jeg skal bemærke, at Udvalget har haft Leilighed til at anfille de Betragtninger, som den ærede Minister omtalte, nemlig om, hvorvidt man ogsaa her skulde paalægge Statskassen et Ansvar for urigtig Udfærd, som maatte finde Sted lige overfor Boer, der behandles af Eksekutorer. Hvis nu imidlertid et saadant Ansvar for Statskassen kunde indtræde, blot fordi Eksekutor begik en Feil, der faldt Arvingene til Last, kunde det viist være stor Betænkelighed herved. Men efter selve Ordlyden i Lovforslagets § 91, er det kun, naar den Embedsmand, hvem Tilfynet er betruet, maatte findes pligtig til at udrede Erstatning, at der bliver Tale om Ansvar for Statskassen, og det forekommer Udvalget, at, naar denne Embedsmand, navnlig Justitiarius i Hof- og Stadsretten, maatte begaa Feil, hvorefter han er pligtig til at udrede Erstatning, er det billigt, at Statskassen ogsaa kan blive ansvarlig.

Steenstrup: Det er blot i Anledning af „disse Ord til rette Forsaldstid“, at jeg skal sige nogle Ord. Naar der i Lovforslaget, saaledes som det oprindelig blev forelagt af Regjeringen, ikke fandtes disse Ord, men derimod kun, at Kreditorerne skulde fyldestgøres, saa kom man let til at tro, at der herved skulde forstaaes, at de ikke alene skulde have Summen, men have den i rette Tid. Naar man desuagtet i Landstinget har indskudt disse Ord „til rette Forsaldstid“, og vi saa atter udslyde dem her, er det klart, at, naar Loven kommer ud, vil man sige: de ere fyldestgjorte, selv om de ikke faae Penge til rette Forsaldstid. Og vedtager man Loven, som den lyder, bliver Resultatet, at Kreditorerne, i det Diabli, da det viser sig, at de kunne blive fyldestgjorte, men ikke til rette Forsaldstid, miste Magten over Voets Behandling, og ogsaa miste Magten over, om Noget bliver realiseret i Hast, eller hvorvidt de selv kunne være tjente med at faae deres Penge for sent, og saa kommer det Tilfælde, som jeg før hentydede til, at Kjøbmænd, Fabrikanter og Skibsredere, der skulle betale promte, selv gaa fallit, fordi de maa vente paa et Bo. Det er dette, som jeg siger, er for haardt.